

visse offentlige Udtalelser, som den højtærede Minister har fremført imod dette høje Ting, Udtalelser, som have fremkaldt Forbavelse mange Steder. Ministeren har jo uimodsagt udtalt, at Forhandlingerne med Landstinget stadig blev vanskeligere og vanskeligere, og at en Forandring var nødvendig. Imidlertid tale Kendsgerningerne imod Ministerens Paastand; de 40—50 Love alene fra sidste Samling vidne i modsat Retning. Jeg kan i det hele ikke forstaa, hvortil den højtærede Minister har sigtet, men det kan i alt Fald for den Gruppens Vedkommende, som jeg tilhører, godtgøres, at *alle* Sager uden Undtagelse ere behandlede udelukkende under saglige Hensyn og gennemførte.

Jeg tør da antage, at Ministeren ved disse Udtalelser ikke har været Tolk for det samlede Ministerium, eftersom der ellers maatte tillægges dem Betydning. Men det er dog saadanne Udtalelser, som kunne komme til at skade Samarbejdet især med den enkelte Minister, som fremsætter dem.

Dette har jeg ment at ville udtale, forinden jeg gik over til den foreliggende Sag, som atter vil afgive et Bevis paa, at her ikke drives Opposition fra den Gruppens Side, jeg tilhører, og jeg tør vel nok sige fra ingen Gruppens Side i dette høje Ting mod vor høje Regering.

Lovforslagets Indhold har den højtærede Minister angivet i det Referat, som vi nu fik. Forslaget gaar jo, som den højtærede Minister rigtig sagde, ud paa at opfylde visse Ønsker, som til forskellige Tider ere fremsatte fra forskellige Sider, om en Omordning af de nuværende Jernbanekommissariatsforhold. Den første Ændring, som vi finde, angaar dog ikke dette, men er en Udvidelse af Kommissariernes Virksomhedsomraade. Det siges i sidste Linie af § 1, at de ogsaa skulle kunne beskæftige sig med Forretninger, der ere beslægtede med de Jernbaneforretninger, som Kommissarierne hidtil have haft at varetage. Jeg antager, at der dermed sigtes til Ekspropriationer ved Havne o. l., og en saadan Udvidelse, der jo for Resten er ledsaget af en meget væsentligere Indskrænkning, maa jeg anse for at være en Forbedring af de nuværende Forhold.

§ 2 omhandler Lønningerne. Den

sidste Passus i denne Paragraf gaar ud paa, at Kommissarier ikke maa have andre honorarlønnede Bestillinger under Staten. Med Hensyn til dette ønsker jeg gerne at gøre et Par Bemærkninger. Denne Bestemmelse er foreslaaet af Ministeren, men er bleven skærpet noget i det andet høje Ting, medens man dog maa sige, at Forudsætningen for et saadant Forbud er bortfalden, naar henses til § 3 i Lovforslaget.

Det, som man har anket over, og det, man har ønsket en Ændring i, er, at kongelige Kommissarier have kunnet komme til at øve Tilsyn med deres eget Arbejdes Udførelse, hvad der har fundet Sted adskillige Gange. Men naar man nu i § 3 borttager fra dem Tilsynet med de private Jernbaners Drift, saa bortfalder jo i Virkeligheden Grundlaget for den Anke, man tidligere fremsatte, nemlig, at de ikke skulde kunne have Lov til at udføre Arbejde for de private Baner, eftersom de vilde komme til at kontrollere sig selv. Og naar vi se hen til den Ændring, der er tilføjet i det andet høje Ting, at de heller ikke maa have andre honorarlønnede Bestillinger under Staten, saa forekommer det mig, at der er endnu mindre Grund til at gaa saa vidt. Hvis man sagde: Naar man giver en Mand 6,000 Kr. om Aaret, stigende til 8,000 Kr., saa er det et saa fortræffeligt Embede, at Staten kan fordre, at vedkommende ikke beskæftiger sig med noget som helst andet end den Virksomhed, der følger med en saadan Stilling — saa maatte man logisk komme til det Resultat, at ogsaa Ordene „under Staten“ udgik. Nu kan vedkommende altsaa have honorarlønnede Bestillinger mange andre Steder, hvis han kan faa dem. Det er altsaa ikke Meningen, at man har villet forbyde ham at have nogen anden Indtægt, og at hans hele Tid skulde være viet Stillingen som kongelig Kommissarius. Dette har man ikke opnaaet, og det har maaske heller ikke været tilsigtet. Jeg har dog villet gøre opmærksom paa, at jeg kan ikke se, at der har været nogen særlig Nødvendighed for, naar man ikke vil opnaa, at han udelukkende vier sig til Statens Arbejde, overhovedet at forbyde ham saadant privat Arbejde, da Grunden til, at man ønskede at forbyde ham det, er falden bort, og der er saa meget mindre